

בעניין:

שרון שפורר

על ידי עו"ד יהונתן קלינגר
מרחה חטיבת אלכסנדרוני 2, רמת השרון
טל': 052-3436436; פקס: 077-4701695

המערערת:

- נגד -

1. לשכת עורכי הדין בישראל

2. עו"ד אפי נוה

על ידי ב"כ משרד קסוטו ושות'
מרחה לינקולן 20 (בית רובינשטיין – קומה 27) תל אביב
טל': 03-7525222; פקס: 03-7527555

המשיבים:

עיקרי טיעון מטעם המשיבים

בהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד מיום 27.2.2020, מתכבדים המשיבים להגיש עיקרי טיעון מטעמם בתיק שבכותרת, במסגרת הערעור שהגישה המערערת על החלטתו של בית משפט השלום בהרצליה (כב' השופט גלעד הס) מיום 22.9.2019 בת.א. 17-01-71274 (להלן: "ההחלטה").

מהטעמים המפורטים להלן, מתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את הערעור תוך חיוב המערערת בהוצאות המשיבים ובשכ"ט עו"ד בתוספת מע"מ.

א. פתח דבר

1. ענייננו במקרה שבו בשלב מוקדם של ההליך (קרי טרם שמיעת הראיות בתיק), החליטו התובעים לחזור בהם מתביעתם על דרך מחיקתה [מוצג 1]. בעקבות הצעת בית לדחות את התביעה חלף מחיקתה תוך שהסכמת התובעים לדחייה תבוא בחשבון לקולא בפסיקת ההוצאות [מוצג 2], הסכימו התובעים לדחייה.

2. על רקע זה, נשאלה השאלה מה גובה ההוצאות שיש לפסוק בנסיבות דנא. המשיבים סברו (ועודם סוברים) שבמקרה כזה אין מקום להטיל הוצאות, שכן זו הפרקטיקה המקובלת ברובם המוחלט של המקרים בהם משיכת התביעה נעשית ביוזמת התובע. למצער, סברו המשיבים שיש להטיל הוצאות נמוכות ביותר.

3. ודוק: מהנתונים שפורסמו במחקרן של קרן וינשל ויפעת טרבולוס "פסיקת הוצאות משפט בהליכים אזרחיים", משפטים מו, 763 (תשע"ח), מחקר שנעשה במסגרת עבודת מחלקת המחקר של הרשות השופטת, עולה כי ב-90% מהמקרים בהם התובע משך את תביעתו לא נפסקו הוצאות! (שם, בעמ' 782). לגבי יתרת 10% האחוזים מהתיקים בהם נפסקו הוצאות, שיעור ההוצאות הממוצע שנפסק בתביעות שנמשכו על ידי התובעת בבתי משפט השלום הינו 2,269 ₪ בלבד ובבתי המשפט המחוזיים 44,967 ₪ (שם, בעמ' 785).

4. חרף האמור, בית משפט קמא הנכבד פסק הוצאות בסכום גבוה ביותר של 70,000 ₪, זאת הגם שלא הוצגה ולו ראייה אחת התומכת בהוצאות כלשהן.

5. בנסיבות אלה, ולאחר קבלת החלטת בית משפט קמא הנכבד מיום 22.9.2019 [מוצג 3] שקלו המשיבים לערער על ההחלטה לאור שיעור ההוצאות הגבוה שנפסק. אך לאור השיקולים הציבוריים שהנחו אותם במשיכת התביעה ונוכח רצונם לסיים את ההליך, החליטו שלא להגיש ערעור.

6. זאת נקודת המוצא לענייננו לבחינת הערעור דנא וכן ההלכה כי: **"ערכאת הערעור לא תתערב בקביעותיה של ערכאה קמא שעניינן פסיקת הוצאות, אלא במקרים חריגים בהם נפלה טעות בשיקול דעתה או שנפל פגם מהותי בהחלטה"** (בש"א 8964/18 סידי קליין נ' רם כספי (פורסם בנבו, 27.01.2019); בש"פ 7859/17 קבוצת קדם חיזוק וחיזוק מבנים בע"מ נ' עד עד חב' לנאמנות בע"מ (פורסם בנבו, 18.10.2017); ע"א 8329/16 טרנס אטלס בע"מ נ' אליהו פרחי בדי ריפוד בע"מ (פורסם בנבו, 4.6.2018).

ב. אין בסיס משפטי לערעור המערערת

7. המערערת מבקשת מערכאת הערעור הנכבדה לראות בפסק הדין בע"א 2266/14 רועי ילין נ' אם תרצו ציונות או לחדול (פורסם בנבו, 15.07.2015)) (להלן: **"עניין אם תרצו"**) "כהלכה" חדשה בעניין פסיקת הוצאות משפט עונשיות.

8. בסעיף 6 לערעורה טענה המערערת כי מפסק הדין בעניין אם תרצו ומפסק הדין בעניין אור סיטי (בס"ע 5060-02-11 אור סיטי נדלן נ' טבקמן (פורסם בנבו, 15.11.2015)) נלמד כי **"בתי המשפט פסקו כי יש להשתמש בהוצאות משפט לא רק כדי להשיב המצב לקדמותו אלא גם כדי לפעול בצורה עונשית כנגד מי שפעל בצורה לא כנה באמצעות בית המשפט והגיש תביעת השתקה"**, כלשון המערערת.

9. ראשית, כפי שנעמוד בפרק ג' להלן, הערכאה הדיונית הנכבדה דחתה טענות אלו של המערערת עת קבעה במספר הזדמנויות שונות בהחלטותיו כי לא מדובר בתביעת סרק או בתביעת השתקה.

10. שנית, גם ללא קשר לממצאים העובדתיים שנקבעו על ידי בית משפט קמא הנכבד, הטענה המשפטית של המערערת שגויה. ונבהיר.

11. בניגוד לטענת המערערת כאילו עניין אם תרצו מחייב פסיקת הוצאות עונשיות, בפועל ההלכה הנוהגת והמקובלת היא זו שנקבעה בע"א 2617/00 מחצבות כנרת (שותפות מוגבלת) נ' הוועדה המקומית לתכנון ולבנייה נצרת עילית (פורסם בנבו, 30.6.2005) (להלן: **"עניין מחצבות כנרת"**) ושעליה הסתמך בית משפט קמא הנכבד.

12. ואמנם, על הלכה זו חזר בית המשפט העליון גם במסגרת רע"א 6793/08 לואר בע"מ נ' משולם לוינשטיין הנדסה וקבלנות בע"מ (פורסם בנבו, 28.06.2009) עת קבע כי:

"עם זאת, שומת הוצאות ריאליות על הצד הגבוה, און משמעה כי ניתן להטיל על בעל הדין שהפסיד בדינו הוצאות עונשיות, החורגות מהוראות הדין (דוגמת הוצאות ה"רגילות" (תקנות 511 ו-512 לתקנות), שהרי "פסיקת הוצאות אינה ענישה של בעל הדין שהפסיד על כי גרר את יריבו לדין" (עניין כנרת הנ"ל, בפיסקה 15))."

13. אף הפסיקה שהובאה על ידי המערערת לתמיכה בפרשנות השגויה שלה לעניין אם תרצו, תומכת בעמדת המשיבים ואינה תומכת כלל ועיקר בטענות המערערת.

14. כך למשל בתא"מ 15649-05-18 צבי אייל נ' עמית מרלה (פורסם בנבו, 17.12.2018) בית המשפט דחה את התביעה על הסף בהיעדר עילה במסגרת קדם המשפט, תוך חיוב התובע "בהוצאות על הרף הנמוך" כלשון

בית המשפט הנכבד בסך כולל של 1,500 ₪!

15. גם ת"א 5745-09-17 יאיר נתניהו נ' אייבי בנימין (פורסם בנבו, 7.7.2019) אינו מתבסס על עניין אם תרצו, אלא רק מזכיר אותו, שכן בעניין זה התביעה התקבלה תוך קביעה שלא מדובר ב"תביעת השתקה" והנתבע חויב בתשלום פיצויים והוצאות משפט.

16. יתרה מכך, המערערת ביקשה "לערוך" את פסק הדין בעניין אם תרצו שעה שהוסיפה לתוכנו מילים שלא הוזכרו בו. ודוק: בסעיף 6 לערעורה טענה המערערת בנוסף כי "גם בעניין "אם תרצו" וגם בעניין אור סיטי יש שימוש במילים "ראויות" ולא "ראליות". אלא שמדובר בהוצאת הדברים מהקשרם, שכן זו הייתה לשון ההחלטה:

"בשולי הדברים, בית משפט זה מביע עמדתו כי ראוי לתביעה כגון דא שלא היתה מוגשת מלכתחילה, וראוי, כהנחיה נורמטיבית לעתיד כי בתי המשפט יתנו דעתם לנושא ההוצאות בתביעות כגון דא."

17. אמנם, בית המשפט העליון השתמש במילה "ראוי" פעמיים בהחלטתו, אך לא בהקשר של פסיקת "הוצאות ראויות" אלא אמירה נורמטיבית כי ראוי לפסוק הוצאות. דומה כי המערערת לא מדקדקת בכתבי טענותיה.

18. פרשנות שגויה נוספת ביקשה המערערת להציג סעיף 3.6 לעיקרי הטיעון שלה ביחס לפסק דינו של בית המשפט העליון ברע"א יואל שאול נ' חברת נידלי תקשורת בע"מ (פורסם בנבו, 8.1.2020). לשיטת המערערת גם פסק דין זה תומך בעמדתה כי יש לפסוק הוצאות עונשיות, זאת על סמך אמרת אגב של בית המשפט העליון כי במקרים שבהם התביעה מסולקת על הסף בהיותה תביעה בררנית או כזו שמעלה אינדיקציה אחרת לשימוש לרעה בהליכי משפט ראוי להשית על תובע שהפסיד הוצאות הולמות.

19. אלא שהמרחק בין הוצאות "הולמות" להוצאות "עונשיות" רחוק כמזרח ממערב.

20. אמת, בהתאם לתקנות 511-512 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד 1984 נתון לבית המשפט שיקול דעת רחב בפסיקת הוצאות, כאשר בסמכותו לשקול שיקולים לקולא ושיקולים לחומרה כאשר נקודת המוצא הינה פסיקת הוצאות ריאליות. בהתאם, השימוש במושג "הוצאות הולמות" משקפת את השיקולים לחומרה. אך לא יכול להיות ספק, כי לא מדובר בהוצאות עונשיות, שעה שכאמור לעיל, בית משפט נעדר סמכות לפסוק הוצאות אלו.

21. מכל מקום, גם אם טענת המערערת כי יש להטיל הוצאות "ראויות"/"הולמות" ולא הוצאות "ריאליות" הייתה נכונה (והיא לא), הרי שלא יכול להיות ספק שההוצאות שנפסקו למערערת בסך של 70,000 ₪ לא משקפות הוצאות ריאליות כי אם הרבה למעלה מכך.

22. נזכיר, כי למעט הצהרות המערערת בבקשתה לפסיקת הוצאות [מוצג 4], היא לא טרחה להגיש ולו אסמכתא אחת שתוכל להוכיח את היקף הוצאותיה, לא ביחס לשכר הטרחה ולא ביחס להוצאותיה האישיות, למרות שלא היה דבר שימנע מהמערערת להציג, לכל הפחות, חשבונות של בא כוחה.

23. לפיכך, גזר בית משפט קמא הנכבד את שיעור שכר הטרחה בסך של 56,000 ₪ מכללי לשכת עורכי הדין (התעריף המינימאלי המומלץ), תש"ס-2000. אלא שבכל הכבוד הראוי, יישום של תעריף זה נעשה על ידי בית משפט קמא הנכבד באופן שגוי. זאת מכיוון שהתעריף מתייחס לניהול הליך מלא עד לקבלת פסק דין מנומק. ואילו בענייננו, משיכת התביעה נעשתה בשלב מקדמי טרם שמיעת ראיות והגשת סיכומים.

24. בעניין זה נבקש להפנות לת"א (מחוזי תל אביב-יפו) 2255/01 כרמי חיה נ' היכל התרבות בע"מ (פורסם בנבו, 03.03.2003) שם הוגשה בקשה של התובע לדחיית התובענה ללא צו להוצאות בעיצומו של ההליך. בית המשפט קבע כי בשים לב לשלב שבו מצוי ההליך די בחיוב התובע ב-25% מדרישות שכר הטרחה שהוצגו לבית המשפט על ידי הנתבעים. בהתאם היה ראוי לשום בענייננו את שכר הטרחה לפי התעריף המינימאלי ובשים לב לשלב בו מצוי ההליך על 14,000 ₪ (או לכל היותר על מחצית הסכום).

25. זאת ועוד, בהתאם לפסיקה שהובאה על ידי המשיבים בפני הערכאה הדיונית ביחס לשיעור ההוצאות שנפסק בתביעות לשון הרע שנדחו (ואף כאלה שנדחו בתום הליך מלא בפסק דין מנומק) במסגרת תגובתם לבקשת המערערת לפסיקת הוצאות, עלה כי אפילו בתיקים שנדונו בבית המשפט המחוזי (קרי בתביעות שסכום הפיצוי שנדרש הוא לכל הפחות פי 2.5 יותר מסכום תביעת המשיבים), ההוצאות שנפסקו עמדו על 35,000-50,000 ₪, סכומים המהווים בין 0.2% לבין 1.16% מסכום התביעה ואילו בחלק מהמקרים לא נפסקו הוצאות כלל [מוצג 5].

26. גם הפסיקה שהובאה על ידי המערערת בעיקרי הטעון שלה מלמדת על שיעורי הוצאות דומים :

א. בעניין אור סיטי דחה בית הדין לעבודה תביעה ע"ס של 2,550,000 ₪ וחייב את התובעת בתשלום הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד בסכום כולל של 250,000 ₪ עבור 4 נתבעים, קרי 62,500 ₪ לכל נתבע (שהם כ-2.4% מסכום התביעה). יצוין כי בעניין זה, קבעה הערכאה הדיונית כי מדובר במקרה חריג שכן תביעת לשון הרע הוגשה בחוסר תום לב כצעד טקטי במענה לתביעת הנתבעים (עובדים של חברת אור סיטי) ביחס לזכויותיהם אשר הוגשה ימים אחדים קודם לתביעת לשון הרע.

ב. בס"ק 43286-03-17 הסתדרות העובדים הכללית החדשה בא"י נ' סודה סטרים (פורסם בנבו, 03.09.2020) דחה בית הדין לעבודה תביעה ע"ס של 15,000,000 ₪ וחייב את התובעת בתשלום הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד בסכום כולל של 300,000 ₪ (שהם 2% מסכום התביעה). יצוין, כי לא ברור מדוע הפנתה המערערת לפסק דין זה, שעה שתביעה זו עסקה בסעדים אופרטיביים בעניין הימנעות מפגיעה בהתארגנות ובחברי וועד הפעולה ומתן הוראה לצדדים לשוב לשולחן המשא ומתן לכינון הסכם קיבוצי בחברה.

27. והנה, בענייננו, פסק בית משפט קמא הנכבד לטובת המערערת הוצאות בהיקף של 70,000 ₪ (המהוות כ-7.2% אחוז מסכום התביעה) הוצאות החורגות באופן ניכר מהשיעורים הנפסקים בתביעות לשון הרע. ואם כך הוא, הרי שאין מקום לפסוק למערערת הוצאות נוספות. בעניין זה אנו שבים ומפנים את בית המשפט הנכבד למחקרה של פרופ' קרן וינשל אשר נעשה עבור מחלקת המחקר של הרשות השופטת.

ג. הממצאים העובדתיים אליהם הגיע בית משפט קמא באשר לאופן ניהול ההליך

28. המערערת טוענת כי אופן התנהלות המשיבים הינו שיקול נוסף להגדלת שיעור ההוצאות להוצאות עונשיות בסך של מיליון ₪.

29. בית משפט קמא הנכבד, כערכאה דיונית, אשר ניהל את ההליך והתרשם מכתבי הטענות, תוכנם ואופן התנהלות הצדדים במשפט, דחה את טענות המערערת. כך למשל בסעיף 41 להחלטה מושא הערעור [מוצג 3] קבע בית משפט קמא הנכבד כך :

"אין מחלוקת כי מדובר היה בתיק בו הוצבה מחלוקת עמוקה בין הצדדים, כאשר מצד

אחד עמד על הכף שמם הטוב של התובעים, אשר נטענו כלפיהם דברים קשים, ומצד שני עמד על הכף יושרה המקצועי של הנתבעת והסיכון להיות מחויבת בסכום כספי ניכר.

בהינתן מחלוקת כזו, ברור כי הצדדים ינהלו את התיק באופן דווקני, חריף ונוקשה וזאת על מנת לשמור על זכויותיהם, לרבות כתיבת כתבי בית דין עם אמירות חריפות. עם זאת, לא מצאתי כי הצדדים חרגו באופן מהותי מכללי המשחק הרגילים לניהול תיק שכזה, ולא מצאתי בהתנהגותם במהלך הדיונים בכדי להוות סיבה מספקת להגדיל או להקטין את סכום ההוצאות הראליות"

30. גם טענת המערערת לפיה יש לפסוק לה הוצאות בסך של כמיליון ₪ בשל הגשת תביעת סרק ו/או ב"תביעת השתקה" נדחתה על ידי הערכאה הדיונית עת קבע במספר הזדמנויות כי המדובר בתביעה שראוי לבררה!

31. כך למשל, לאחר הגשת כתב ההגנה מטעמה, הגישה המערערת "בקשה לתיקון כתב התביעה" (כך ממש). ודוק: במסגרת בקשה זו המערערת לא עתרה לסילוק התביעה על הסף בהיעדר עילה או בהיות התביעה "תביעת השתקה" כטענתה. כל שביקשה המערערת היה לסלק את סעד ההתנצלות, לפרט את פרטי התובע 2, למחוק פירוט עובדתי אשר לשיטת המערערת אינו רלוונטי ולערוך את כתב התביעה מחדש כך שההתייחסות למערערת כ"תועמלנית" ולכתבותיה כ"מכפישות" תמחק מכתב התביעה [מוצג 6].

32. בהחלטתו מיום 23.4.2017 [מוצג 7] דחה בית משפט קמא הנכבד את רוב רובה של הבקשה וקבע (בסעיף 42 להחלטה) כי:

"מובן כי בשלב זה מוקדם זה של ההליך אין לבית המשפט את הכלים לפסוק האם מדובר בהכפשה או שמא מדובר בטענות אמת [בקשר לטענת התובעים בכתב התביעה להיות המערערת "תועמלנית" והיות הכתבה שפרסמה "מכפישת" – הח"מ], והדבר יבורר בהליך המשפטי, אולם ברור כי כאשר הטענות כנגד המבקשת הינן טענות רלוונטיות למחלוקת כמו במקרה שלפניי, על אף שמדובר בטענות קשות, אין מקום למחוק אותן על הסף".

33. גם בהחלטתו מיום 28.6.2018 בקשר עם בקשת התובעים לתיקון כתב התביעה להוסיף לכתב התביעה פרסומים מכפישים נוספים שפרסמה המערערת לאחר הגשת התביעה ותוך כדי ניהול הליך הגישור, חזר בית משפט קמא הנכבד והבהיר כי טענות התובעים בכתב התביעה המתוקן ראויות לבידור [מוצג 8]:

33.1. בסעיף 14 להחלטה נקבע כי: "מקריאת הפוסט עולה כי הדברים שנכתבו בפוסט מאשימים את התובע 2 במעשים חמורים, לרבות ניצול מעמד להפקת רווחים אישיים. לפיכך וכאמור, אין מדובר בתוספת המהווה מקצה שיפורים לתביעה המקורית, אלא בעילה עצמאית, חדשה וברורה, אשר ראוי וחשוב לבררה לגופה, בין אם מדובר בפרסום ראוי ובין אם מדובר בלשון הרע"

33.2. וכך גם בסעיף 42 להחלטה: "אין חולק כי חלק הארי של תיקון כתב התביעה מתייחס לאירועים שאירעו לאחר הגשת כתב התביעה המקורי, כך שאין מדובר במחדל של התובעים, כאשר לא הייתה אפילו אפשרות תיאורטית לכלול נושאים אלו בכתב התביעה המקורי. כמו כן, אין חולק כי תיקונים אלו מתבקשים לאור פרסומים חדשים נטענים של הנתבעת אודות התובעים ואשר ראויים לדיון".

34. במאמר מוסגר יצוין, כי טענת המערערת להיות התביעה "תביעת השתקה" אינה יכולה לעמוד נוכח העובדה שעל מנת לנסות להוכיח את טענתה בדבר אמת הפרסום היא הגישה 11 תצהירים וביקשה לזמן לא פחות מ-47 עדים לרבות נשיאת בית המשפט העליון לשעבר, השופטת מרים נאור, ושרת המשפטים

לשעבר הגבי איילת שקד, **דהיינו לא פחות מ-58 עדים!**

35. ראוי גם להעמיד על דיוקה את טענת המערערת לפיה בית משפט קמא הנכבד דחה את התביעה בעקבות התנגדות המערערת למחיקת התביעה כפי שהתבקשה על ידי המשיבים. בהקשר זה יצוין כי ההחלטה על משיכת התביעה התקבלה לא בשל סיכויי התביעה, שכן התובעים סבורים כי בצדק הוגשה התביעה וכי סיכוייה, ככל שהיה על בית המשפט לברר אותה עד תומה, טובים בהחלט. ההחלטה על משיכת התביעה התקבלה מכוח התפיסה של המועצה החדשה שנבחרה, לפיה תקשורת ביקורתית מהווה רכיב חשוב בשיח הציבורי, ועל הלשכה לחזק ידה, גם כאשר היא טועה באופן הסיקור ובהצגת העובדות [מוצג 1].

36. המשיבים גם הבהירו כי הגם שהם סבורים שהנתבעת פעלה במסגרת פרסומיה באופן לא ראוי שהצדיק את הגשת התביעה, מכיוון שתביעה זו מנוהלת מזה למעלה משנתיים אך עדיין נמצאת בשלב מוקדם ביותר, ונוכח הרצון לפתוח דף חדש נוכח התחלפות בעלי התפקידים בלשכה סברה המועצה כי יהיה זה נכון למחוק את התביעה ללא צורך לברר אותה עד תומה.

37. דהיינו, בהודעת המשיבים בדבר בקשתם למחוק את התביעה, הובהר כי אין בכוונתם לנהל את ההליך. לפיכך, כאשר הציע בית משפט קמא הנכבד בהחלטתו מיום 28.8.2019 למשיבים לדחות את התביעה חלף מחיקתה, כאשר הסכמתם לדחיית התביעה ככל שתינתן תובא בחשבון בפסיקת ההוצאות [מוצג 2], הודיעו המשיבים כי הגם שבפן המשפטי יש מקום להורות על מחיקת התביעה, אין להם התנגדות כי התביעה תידחה חלף מחיקתה [מוצג 5].

38. לסיום פרק זה נוסף כי כל האמור בסעיף 1 לעיקרי הטיועון על תתי סעיפיו הינו ניסיון פסול מצד המערערת להשחיר את המשיבים, תוך סילוף האמת העובדתית. בשל קוצר המקום נתייחס למספר דוגמאות בלבד.

39. באשר לאמור בסעיף 1.5 יובהר כי בניגוד לטענת המערערת (וכפי שניתן ללמוד בנקל מהחלטת בית משפט קמא הנכבד מיום 28.6.2018, **מוצג 8**), הפרסומים שאותם ביקשו המשיבים להוסיף במסגרת כתב התביעה המתוקן לא מתייחסים לדעה של המערערת בעקבות שידור התוכנית "עובדה" אלא מתייחסים לשלושה פרסומים שונים לגביהם קבע בית משפט קמא הנכבד שראוי לברר.

40. באשר לאמור בסעיף 1.6 יובהר כי בניגוד לנטען, המשיבים לא התנגדו לערעור בעניין החלטת הפסלות של בית משפט קמא, אלא הותירו את הערעור לשיקול דעתו של בית המשפט העליון. כל שביקשו המשיבים בהודעתם היה להעיר בדרך אגב ולהציג את השיקולים האמיתיים שעמדו מאחורי ערעור זה כפי שהוצגו על ידי המערערת עצמה ומפיה בדף הפייסבוק שלה [מוצג 4 לתיק המוצגים של המערערת].

41. באשר לאמור בסעיפים 1.7-1.12 יובהר כי אין שום קשר בין החשדות כלפי המשיב 2 לבין טענת המערערת כאילו המשיב 2 שיקר בתצהיר מענה לשאלון. מדובר בטענה חדשה שנולדה לצורך הליך זה שעה שלא נטענה קודם לכן בערכאה הדיונית [מוצג 4] וממילא לא הוכרעה על ידי בית משפט קמא. צר לנו שהמערערת ממשיכה להטיל דופי בלתי מבוסס במשיבים.

42. באשר לאמור בסעיף 1.14 יובהר כי בתשובתם לבקשת הצטרפות להליך כידיד בית משפט, המשיבים לא תקפו את ב"כ המערערת. המשיבים הסבו את תשומת ליבו של בית משפט קמא הנכבד שב"כ המערערת לקח חלק בכתיבת המחקר שניסחה האגודה לזכויות האזרח בקשר לתביעות השתקה ושעל בסיסו הגישה את בקשת הצטרפות שלה. עובדה זו הבאה לידיעתו של בית משפט קמא משתי סיבות. האחת, על מנת

להראות שלאגודה לא תהיה תרומה מיוחדת להליך, שכן ב"כ המערערת בקיא היטב במחקר; והשניה כי למען הגילוי הנאות היה מצופה מהאגודה לחשוף עובדה זו [מוצג 8 לתיק המוצגים של המערערת].

ד. הערה קצרה בטרם סיום

43. בהיות הערעור חסר בסיס עובדתי ומשפטי דומה, כי המערערת ממשיכה לנסות "להחזיק" את ההליך "בחיים" על מנת שתוכל לייצר תוכן נוסף לפרסומיה בגנות המשיבים. כך בדיוק נהגה המערערת אך לפני ימים אחדים, עת העלתה בעמוד הפייסבוק שלה את הפרסום הבא [מוצג 9] (הטעויות במקור – הח"מ):

**"אזלא יודעת אם אתם זוכרים גם שערערנו על ההוצאות למרות שמתוך 100 עורכי דין ששאלנו 99 אמרו שאין סיכוי ובסוף נובמבר אמור להיות דיון בבית משפט במחוזי על גובה ההוצאו כמה אנחנו מבקשים? מיליון שקל נשמע מוגזם? אובכן זה כנראה לא נשמע מוגזם לאפי נוה ולחברי הלשכה העלובים כשזה מה שהם תבעו ממני למרות שלא נפלה אפילו טעות אחת באף אחת מהכתבות שפרסמתי עליו לומר שאני סומכת על השופטים שיעשו עמי צדק? חה!
אבל לפחות נאתגר קצת את המערכת הרקובה הזו"**

44. ואמנם, הגם שלכאורה היה ניתן לתהות בקשר לכוונותיה האמיתיות של המערערת ביחס להגשת הערעור, הרי שפרסום זה מגלה באופן חד ונחרץ את מטרתה האמיתית. דברים אלה לא משאירים מקום לספק כי הגשת הערעור נעשתה ממניעים פסולים ויחד עם ההלכה המושרשת בעניין אי התערבותה של ערכאת הערעור בפסיקת הוצאות די באלו כדי לדחות את הערעור תוך חיוב המערערת בהוצאות ובשכר טרחת עורך דין.

45. אך גם לגופם של דברים, וכפי שעמדנו בהרחבה לעיל, ביחס למצב הדברים המשפטי ההלכה הנוהגת הייתה ונשארה פסיקת הוצאות ריאליות כאשר אלו לא אמורות להוות בונוס לזוכה או עונש למפסיד. ואילו ביחס למצב העובדתי, הרי שכל טענות המערערת כלפי המשיבים נדחו פעם אחר פעם על ידי הערכאה הדיונית שניהלה את ההליך.

46. על כך יש להוסיף כי ממילא ההוצאות שנפסקו למערערת הינן הוצאות העולות במידה ניכרת על המקובל בנסיבות העניין. במיוחד, בשעה שכאמור לעיל לא הובאו ראיות בדבר ההוצאות.

47. בנסיבות אלה, ולאור כל האמור לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את הערעור תוך חיוב המערערת בהוצאות המשיבים לרבות שכר טרחת עורך דין בתוספת מע"מ.

ג'ידן רמז גבאי, עו"ד
קסוטו ושות', משרד עורכי דין
ב"כ המשיבים